

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเยาวชนในเขต จังหวัดภาคใต้ตอนบน

Factors Influencing Juvenile Delinquency in the Upper Southern Provinces

สิทธิกร ลือขจร¹ และ สฤษดี สืบพงษ์ศิริ²

วันรับ: 11 ตุลาคม 2566 วันแก้ไข: 16 พฤศจิกายน 2566 ยอมรับ: 2 ธันวาคม 2566

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน 2) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการกระทำความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน และ 3) นำเสนอรูปแบบแนวทางการป้องกันการกระทำความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Methods Research) ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และเขต 10 จังหวัดพังงา จำนวน 97 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐาน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน จำนวน 14 คน และเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 และเขต

¹ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, คณะอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, มหาวิทยาลัยรังสิต

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, พันตำรวจเอก, ดร., อาจารย์ที่ปรึกษา, คณะอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, มหาวิทยาลัยรังสิต

10 จำนวน 8 คน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน พบว่า เพศ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ชุมชนที่อยู่อาศัยย่านที่มีการเสพยาหรือจำหน่ายยาเสพติด ลักษณะ เชิงบุคลิกภาพคนใต้ตอนบน ด้านสภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์และพฤติกรรม ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับสถานการณ์การกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน พบว่าปัจจุบันมีแนวโน้มลดลง ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษเป็นฐานความผิดพบมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน สำหรับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน ควร 1) มีการป้องกันเชิงสังคม เช่น การมีส่วนร่วมของชุมชน การเสริมสร้างองค์ความรู้ จัดกิจกรรมและโครงการเชิงสร้างสรรค์ ปกป้องค่านิยมและทัศนคติที่ดีงาม การกำกับดูแลและติดตาม เป็นต้น 2) การป้องกันเชิงกฎหมาย 3) ส่งเสริมนโยบายและบทลงโทษ

คำสำคัญ: การกระทำผิดของเยาวชน, จังหวัดภาคใต้ตอนบน

Abstract

The objectives of the study were to 1) explore factors influencing juvenile delinquency in the upper southern provinces, 2) investigate the problems of juvenile delinquency in the upper southern provinces, and 3) present guidelines for preventing juvenile delinquency in the upper southern provinces. Mixed Methods Research includes quantitative research. The samples were 97 youths in the Child and Youth Training Center, Region 8, Surat Thani Province and Region 10, Phang Nga Province. The questionnaire is a research instrument using statistics for analysis, such as frequency, percentage, mean, standard deviation, and hypothesis testing. A one-way analysis of variance (One-Way ANOVA) was utilized. Qualitative research employs in-depth interviews as a

methodological approach. The study included 14 staff members employed at the Child and Youth Observation and Protection Center in the Upper Southern Province. Eight teenagers from the Child and Youth Training Centers in Zone 8 and Zone 10 were also included as key informants. The findings revealed that various factors contribute to youth offences in the upper southern provinces. These include gender, family dynamics, residence where drugs are prevalent, personality traits, and social and environmental behaviors. The statistical significance of these factors about youth delinquency was observed at 0.05. Regarding juvenile delinquency in the upper southern provinces, there is a current trend of decline. Drug offences are the most prevalent, followed by life-related, bodily, and property offences. Regarding guidelines for preventing juvenile crime in the upper southern provinces, 1) social prevention, such as community participation, knowledge enhancement, coordinating activities and creative projects, imparting good values and attitudes, supervision and monitoring, etc., should be implemented; 2) legal restraint; and 3) propagation of regulations and sanctions.

Key words: Juvenile delinquency, Upper southern provinces

1. บทนำ

การกระทำความผิดทางอาญาในปัจจุบันมีความเป็นพลวัตอย่างต่อเนื่อง โดยมีพัฒนาการของรูปแบบในการกระทำความผิดที่วิวัฒนาการตามการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมโลกในยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่ปัจจัยด้านเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมเป็นอย่างมาก รูปแบบการกระทำความผิดในเยาวชนก็เช่นกัน ในขณะที่เยาวชนผู้ซึ่งถือเป็นกำลังสำคัญของชาติ แต่จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ส่งผลให้รูปแบบการกระทำความผิดของเยาวชนมีความรุนแรงและอุกอาจขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ ไม่ว่าจะเป็นการรวมกลุ่มหรือแก๊งกระทำอาชญากรรมที่มีลักษณะโหดเหี้ยม การจัดตั้งขบวนการในการทำผิดกฎหมายในลักษณะต่างๆ การมีส่วนร่วมในเว็บพนันออนไลน์ แก๊งคอลเซ็นเตอร์ การรับจ้าง

เปิดบัญชีม้า การลักลอบขนยาเสพติด รวมไปถึงการผลิตยาเสพติดเสียเอง ตลอดจน พฤติกรรมการทำร้ายร่างกาย และการกระทำการฆาตกรรม ที่มีความโหดร้ายทารุณ เกินกว่าจะใช้บทลงโทษที่มีต่อเยาวชน ซึ่งการที่เยาวชนเข้าไปมีส่วนร่วมกับการกระทำ ความผิดทางอาญาในรูปแบบต่างๆ เหล่านี้ นำมาซึ่งความยากลำบากในการพัฒนา ประเทศ ตลอดจนความเสียหายในระดับประเทศชาติ ดังนั้น การดูแลเยาวชนจึงเป็นสิ่งที่ รัฐต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากส่งผลต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต

โดยในช่วงระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ. 2559 – 2563) ที่ผ่านมา ซึ่งล่วงแล้วแต่ปรากฏ ชาวสารที่มีความรุนแรง มีการก่อเหตุอุกฉกรรจ์ เช่น การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน การก่ออาชญากรรมในรูปแบบของกลุ่มอันธพาล รวมทั้งการเสพหรือ ค้ายาเสพติด เป็นต้น ด้วยพื้นที่ของจังหวัดภาคใต้ตอนบน ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดกระบี่ ชุมพร นครศรีธรรมราช พังงา ภูเก็ต ระนอง และสุราษฎร์ธานี (กรมพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน, 2564) มีองค์ประกอบที่มีความเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมจากศาสนา วัฒนธรรม ความเชื่อ ประเพณีของทางจังหวัดภาคใต้ โดยมีลักษณะเป็นสังคมแบบ เครือญาติ รักพวกพ้อง ได้ตอบตรงไปตรงมา โฝงผาง ดุดัน ใจถึง ไม่ถนอมน้ำใจหรือ รักษา มารยาทในการพูดกับคู่สนทนา เจรจาได้ตอบเฉียบแหลม ไม่ยอมรับอะไรง่าย ๆ ชอบแสดงตนว่าเป็นคนกว้างขวาง กล้าได้กล้าเสีย รักศักดิ์ศรี มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายขึ้น ในสังคมบักซี่ได้ มีความสัมพันธ์การผูกดวง เพื่อขยายอิทธิพล และผลประโยชน์ตาม ภูมิปัญญาการขยายอำนาจการปกป้องตนเองและเครือญาติ เช่นเดียวกับการผูกเกลอ และมีลักษณะของนิสัยหุนหันพลันแล่น จนในหลายครั้งทำให้เกิดพฤติกรรมในลักษณะ หัวรุนแรงและก่อการกระทำความผิดที่รุนแรง (จรรยา หยุทอง แสงอุทัย, 2556) อีกทั้งเกิด กรณีศึกษาจากข่าว (Case study) ที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมความรุนแรง และถือเป็น เหตุอาชญากรรมที่โหดเหี้ยมในเขตพื้นที่จังหวัดภาคใต้ตอนบน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้มุ่งเน้นที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิด ของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน และสภาพปัญหาของการกระทำความผิดของ เยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน โดยได้ทำการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการ กระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา ตลอดจนแนวคิดทฤษฎี อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเยาวชนใน เขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน และเสนอแนะรูปแบบแนวทางในการแก้ไขปัญหาเยาวชน กระทำความผิด ซึ่งจะช่วยในการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัด

ภาคใต้ตอนบนให้มีแนวโน้มลดลง และทำให้เยาวชนในพื้นที่ดังกล่าวได้รับการป้องกัน ดูแล และสามารถพัฒนาตนเองให้อยู่ในสังคมได้ตามครรลองที่ดีได้อย่างแข็งแกร่งมีคุณภาพ หลีกเลียงการก่ออาชญากรรม และเติบโตมาเป็นบุคลากรที่สำคัญของชาติในที่สุด

2. คำถามการวิจัย

- 1) มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขต จังหวัดภาคใต้ตอนบน
- 2) ปัญหาของการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน มีสภาพเป็นอย่างไร
- 3) แนวทางการป้องกันการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ ตอนบน ควรเป็นรูปแบบใด

3. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขต จังหวัดภาคใต้ตอนบน
- 2) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัด ภาคใต้ตอนบน
- 3) เพื่อนำเสนอรูปแบบแนวทางการป้องกันการกระทำผิดของเยาวชน ในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน

4. สมมติฐานการวิจัย

- 1) ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีผลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขต จังหวัดภาคใต้ตอนบน แตกต่างกัน
- 2) ปัจจัยภายในที่แตกต่างกัน มีผลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขต จังหวัดภาคใต้ตอนบน แตกต่างกัน
- 3) ปัจจัยภายนอกที่แตกต่างกัน มีผลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขต จังหวัดภาคใต้ตอนบน แตกต่างกัน

5. การดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสานวิธี (Mixed Method) โดยการศึกษาแบ่งออกเป็น 1) การวิจัย เชิงปริมาณ (Quantitative Research) และ 2) การวิจัย เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.1.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

เป็นเยาวชนที่อยู่ในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน ซึ่งอยู่ในความดูแลของ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 10 จังหวัดพังงา โดยผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรทั้งหมด 97 คน โดยมีเกณฑ์คัดเลือกซึ่งทุกรายที่มีระดับเชาวน์ปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยตามแบบประเมิน Raven's Progressive Matrices SPM Parallel SETS A-E

5.1.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

(1) กลุ่มเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับสภาพปัญหาของการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนเป็นระยะเวลามากกว่า 10 ปี ขึ้นไป ที่ปฏิบัติงานในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในพื้นที่ความรับผิดชอบของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานีและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 10 จังหวัดพังงา รวม 7 จังหวัด จังหวัดละ 2 คน รวมจำนวนทั้งหมด 14 คน

(2) กลุ่มเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และกลุ่มเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 10 จังหวัดพังงา ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นเยาวชนที่การกระทำผิดร้ายแรง (ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกเกินกว่า 4 ปี) จำนวน 8 คน

5.2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ประกอบด้วย ตรวจสอบรายการ (Checklist) และใช้มาตรการวัดแบบ Likert Scale และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ชนิดกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview)

5.3) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

(1) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือเชิงปริมาณ ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ทำการทดสอบ (Pre-test) เพื่อหาความถูกต้องและ

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม จำนวน 10 คน ไปประมวลวิเคราะห์ผลหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability Coefficients) ด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาค (Cronbach 'Alpha Coefficient) ซึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอัลฟาเท่ากับ 0.97

(2) การตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้การเปรียบเทียบแบบสามเส้า (Triangulation) โดยพิจารณาถึงความสอดคล้องกันของข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคลที่แตกต่างกัน

5.4) การวิเคราะห์ข้อมูล

(1) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) 2) สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 3) สถิติวิเคราะห์เปรียบเทียบวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และ 4) การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

5.5) การรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน

ผู้วิจัยจึงได้ยื่นขออนุมัติการรับรองจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต (Rangsit University – Ethical Research Board: RSU – ERB) และได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต โครงการประเภทเต็มคณะ (Full Board Review) เมื่อวันที่ 11 เมษายน 2566 (Certificate Approval เลขที่ COA. No. RSUERB2023.035.2702)

6. ผลการวิจัย

6.1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนชาย จำนวน 92 คน และเยาวชนหญิง จำนวน 5 คน คิดเป็น ร้อยละ 94.8 และ 5.2 ตามลำดับ ขณะกระทำผิดมีถิ่นที่อยู่อาศัยในจังหวัดชุมพร จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25.8 รองลงมา คือ นครศรีธรรมราช จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 และสุราษฎร์ธานี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6 อายุของเยาวชนขณะกระทำผิดส่วนใหญ่อายุ 17 ปีบริบูรณ์ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 16 ปีบริบูรณ์ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28.9 ระดับการศึกษามากที่สุด มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1 - ม.3) และ

ไม่ได้ศึกษาในระดับใด คิดเป็นร้อยละ 38.1 และ 28.9 ตามลำดับ นอกจากนี้เยาวชนกระทำผิดไม่ได้ประกอบอาชีพ และประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปรายวัน คิดเป็นร้อยละ 36.1 และ 25.8 ตามลำดับ ด้านรายได้มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 4,000 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 มีรายได้ 8,001 - 10,000 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ตามลำดับ ในจำนวนดังกล่าวเป็นผู้ไม่มีรายได้ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 44.3 การศึกษานี้พบข้อมูลที่น่าสนใจว่าขณะที่กระทำผิดเยาวชนอาศัยอยู่กับมารดาเป็นหลัก จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 อาศัยอยู่กับบิดา – มารดา จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 24.7 และอาศัยอยู่กับบิดา จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ตามลำดับ

ด้านครอบครัว เยาวชนกระทำผิดมีพี่น้องร่วมบิดา-มารดาเดียวกัน 1 – 2 คน จำนวน 54 คน และมีพี่น้องร่วมบิดา – มารดา 3 – 4 คน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 55.7 และ 18.6 ตามลำดับ ระดับการศึกษาของบิดา/ผู้ปกครอง มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 35.1 เท่ากัน เมื่อจำแนกอาชีพบิดา/ผู้ปกครองเยาวชนกระทำผิด จะเห็นว่าบิดา/ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 รองลงมา คือ อาชีพเกษตรกร จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ตามลำดับ สำหรับอาชีพมารดาพบว่าส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างและเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 38.1 และ 20.6 ตามลำดับ ขณะเดียวกันสถานภาพของบิดา-มารดาแยกกันอยู่และหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 40.2 และ 27.8 ตามลำดับ มีเพียงร้อยละ 22.7 เท่านั้นที่อยู่ด้วยกัน รายได้เฉลี่ยครอบครัวมากที่สุดอยู่ที่ 5,000 - 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.8 รองลงมา คือ รายได้เฉลี่ย 10,001 - 15,000 บาท ร้อยละ 25.8 และรายได้เฉลี่ย 15,001 - 20,000 บาท ร้อยละ 24.7 รายได้เฉลี่ย ตามลำดับ นอกจากนี้ รายได้ประจำส่งผลกระทบต่อฐานะครอบครัวเยาวชนผู้กระทำผิดมากที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง คือ มีเงินเก็บ ร้อยละ 48.5 รองลงมา คือ พอกินพอใช้แต่ไม่มีเงินเก็บร้อยละ 33.0 ตามลำดับ ขณะที่จำนวนเงินที่บิดา มารดา/ผู้ปกครองมอบให้แก่เยาวชนนั้นส่วนใหญ่แค่พอกินพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 62.9 ในประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวมีความรักใคร่เข้าใจกันดี และทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.5 และ 30.9 ตามลำดับ ส่วนความสัมพันธ์/ความสนิทสนมกับบิดา – มารดา พบข้อสังเกตที่น่าสนใจว่ามีความสัมพันธ์ / สนิทสนมกับมารดามากกว่า คิดเป็นร้อยละ 43.3 รองลงมา คือ มีความสัมพันธ์ / สนิทสนมเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 20.6 ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดา – มารดา ผู้ใดเป็นคนเจ้าระเบียบหรือเข้มงวดมากกว่ากัน คือ บิดา เจ้าระเบียบ /

เข้มงวดกว่า คิดเป็นร้อยละ 33.0 รองลงมา คือ มารดา เจ้าระเบียบ / เข้มงวดกว่า คิดเป็นร้อยละ 25.8 ตามลำดับ

ด้านชุมชนที่อาศัย เยาวชนที่กระทำความผิดมีแหล่งที่ตั้งที่อยู่อาศัยเป็นชุมชน และชุมชนย่านการค้า คิดเป็นร้อยละ 48.5 และ 27.8 ตามลำดับ ซึ่งลักษณะเพื่อนบ้าน ส่วนใหญ่ มีฐานะพอกินและเหลือเงินพอใช้จ่ายตามสมควร และมีเงินใช้จ่ายได้ตามความต้องการและเหลือเก็บออม คิดเป็นร้อยละ 63.9 และ 16.5 ตามลำดับ

จากการสำรวจข้อมูลชุมชน ซึ่งเยาวชนอาศัยอยู่เป็นย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด เช่น ยาบ้า สารระเหย ฯลฯ อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ บางพื้นที่ในชุมชนมีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด รองลงมา คือ การอาศัยอยู่ในชุมชนที่ถูกรอกชอกชอยของชุมชนมีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด ขณะเดียวกันลักษณะที่อยู่อาศัยในแหล่งมั่วสุมหรือแหล่งอบายมุข เช่น ร้านจำหน่ายสุรา สถานบันเทิง โต๊ะสนุกเกอร์ โต๊ะพนันบอล ฯลฯ พบว่าค่อนข้างมาก ซึ่งบางพื้นที่ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีลักษณะเป็นแหล่งมั่วสุม พบเยาวชนจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีลักษณะพื้นที่ดังกล่าว รองลงมา คือ อาศัยอยู่ในแหล่งมั่วสุมหรือแหล่งอบายมุขในระดับปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25.8 เมื่อสอบถามเกี่ยวกับความถี่ในการกระทำผิดพื้นที่ชุมชนที่ตนเองพักอาศัย พบว่า มีการกระทำผิดในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 52.6 รองลงมา คือ เห็นว่าพื้นที่ชุมชนที่ตนเองพักอาศัยมีความถี่ในการกระทำผิดน้อย คิดเป็นร้อยละ 30.9

ข้อมูลการกระทำผิดของเยาวชนเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน เยาวชนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้กระทำผิดเป็นครั้งแรก จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 73.2 รองลงมา คือ เป็นการกระทำผิดซ้ำ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 ตามลำดับ ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับคดีการกระทำผิดครั้งแรก คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 62.9 และ 17.5 ตามลำดับ ขณะที่ผู้กระทำผิดซ้ำ กระทำความผิดฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายเช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 25.8 และ 10.3 ตามลำดับ จากข้อมูลการกระทำผิดเยาวชนพบว่า มีสาเหตุมาจากความคึกคะนอง / อยากรสนุกตามเพื่อน จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 รองลงมา คือ เพื่อนชวน / ชักนำ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 และมากที่สุด กระทำผิดเพียงลำพังมา จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 รองลงมา คือ กระทำผิดครั้งนี้โดยเพื่อน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 ซึ่ง

เป็นการกระทำผิดโดยไม่ได้วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 66 และการวางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 34 ตามลำดับ ในส่วนการรับโทษพบว่า เยาวชนเห็นว่าโทษที่ได้รับทำให้ รู้สึกผิดกลับตัวเป็นคนดีได้ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 โทษที่ได้รับเหมาะสม ดีแล้ว จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0

สำหรับประเด็นเกี่ยวกับการฟื้นฟูจิตใจและด้านอื่น ๆ คือ การได้รับการแนะนำให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี เป็นสิ่งที่เยาวชนได้รับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 52.6 รองลงมา คือ ได้รับการฝึกฝนอาชีพให้อย่างเพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 17.5 ในส่วนวิธีการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำพบว่า การได้รับการฝึกวิชาชีพเพื่อนำไปประกอบอาชีพสุจริตได้ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 37.1 อันดับสอง คือ การเรียนสายสามัญในศูนย์ฝึกช่วยให้มีวุฒิการศึกษาเพื่อให้ใช้เรียนต่อหรือสมัครงานได้ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 ขณะที่สิ่งที่ต้องการมากที่สุดหลังการปล่อยตัว คือ ความรักความเข้าใจ มีมากถึงร้อยละ 59.8 รองลงมา คือ สังคมยอมรับ คิดเป็นร้อยละ 19.6 และความตั้งใจภายหลังจากการได้รับการฝึกอบรม คือ ต้องการประกอบวิชาชีพ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 48.5 รองลงมา คือ เรียนต่อ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 37.1 ตามลำดับ

ด้านลักษณะเชิงบุคลิกภาพและวัฒนธรรมของภาคใต้ตอนบนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชน มีความคิดเห็นต่อลักษณะเชิงบุคลิกภาพของ คนใต้ตอนบนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.87$) จำแนกเป็นรายชื่อตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก ได้แก่ อันดับที่ 1 มีความรู้สึกกลัวได้กล้าเสียจนไม่เกรงกลัวต่อการตัดสินใจในการกระทำผิด อันดับ ที่ 2 กระทำผิดเพื่อผลประโยชน์เฉพาะหน้า และอันดับที่ 3 กระทำผิดเพราะทนไม่ได้เมื่อ เห็นพวกพ้องถูกขู่ข่มขู่ ตามลำดับ

ด้านวัฒนธรรมของภาคใต้ตอนบนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชน โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.42$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้านตามลำดับความสำคัญ จากมากไปน้อยพบว่า อันดับที่ 1 ได้แก่ ลักษณะทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.82$) ได้แก่ ในชุมชนที่ทำงานอยู่อาศัยมักเกิดการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เป็นธรรม / ไม่เท่าเทียม และในชุมชนที่ทำงานอยู่อาศัยระบบเครือญาติมีความสำคัญในการได้มาซึ่ง อำนาจ อันดับที่ 2 ได้แก่ ลักษณะทางสังคม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.27$) ได้แก่ คนใน

ชุมชนที่ท่านอยู่อาศัยต่างคนต่างอยู่ไม่มีใครสนใจใคร และเคยเรียนรู้/เปลี่ยนแปลงการกระทำผิดจากคนในชุมชนที่ท่านอยู่อาศัย และอันดับที่ 3 ได้แก่ ลักษณะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.27$) ได้แก่ ในชุมชนที่ท่านอยู่อาศัยให้ความสำคัญต่อการศึกษาน้อยกว่าการทำงานเพื่อสร้างรายได้ และในชุมชนที่ท่านอยู่อาศัยมักให้ความสำคัญกับทรัพย์สินเงินทองมากกว่าความถูกต้องในการได้มา

6.2) ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของเยาวชนกระทำผิดในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา 4) อาชีพก่อนต้องโทษ 5) รายได้ก่อนต้องโทษ 6) สถานภาพครอบครัว 7) ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว 8) ชุมชนที่อยู่อาศัยย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด 9) จำนวนครั้งการกระทำผิดของเยาวชน และ 10) ฐานการกระทำผิด โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าที่ (T-test) กรณีการเปรียบเทียบของกลุ่ม 2 กลุ่ม เพื่อหาความแตกต่างของปัจจัยบุคคลด้านเพศ และใช้สถิติทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อหาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ ระดับการศึกษา อาชีพก่อนต้องโทษ รายได้ก่อนต้องโทษ ขณะที่กระทำผิดอาศัยอยู่กับผู้ใด เมื่อทดสอบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม (Multiple Comparison) เป็นรายคู่ (Post Hoc) พิจารณาจากผลการทดสอบ Levene's test ซึ่งเป็นการทดสอบการเท่ากันของความแปรปรวน ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างมีความแปรปรวนเท่ากัน ดังนั้น ผู้วิจัยต้องใช้ในการทดสอบด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) ในกรณีที่มีความแปรปรวนไม่เท่ากัน จะใช้วิธีของดันเนท (Dunnet's Method) เพื่อวิเคราะห์ว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน จำแนกตามเพศ เยาวชนเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนที่มีเพศแตกต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.03) เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน โดยภาพรวมและรายด้าน จำแนกระดับการศึกษามีการกระทำผิด โดยภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านครอบครัว แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านลักษณะเชิงบุคลิกภาพคนใต้ตอนบน ด้านวัฒนธรรมภาคใต้ตอนบน ด้านสภาวะแห่ง

จิตใจ/สภาวะทางอารมณ์และพฤติกรรม ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม และด้านเศรษฐกิจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เมื่อจำแนกอาชีพก่อนต้องโทษพบว่า เยาวชนกระทำผิดมีอาชีพก่อนต้องโทษต่างกัน มีการกระทำผิดโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีเพียงด้านลักษณะเชิงบุคลิกภาพคนใต้ตอนบน ด้านวัฒนธรรมภาคใต้ตอนบน ด้านสภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์และพฤติกรรม ด้านครอบครัว ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน โดยภาพรวมและรายด้าน จำแนกความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว

ปัจจัยที่มีอิทธิพล จำแนกความสัมพันธ์	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-value
ด้านลักษณะเชิงบุคลิกภาพ คนใต้ตอนบน	ระหว่างกลุ่ม	8.258	3	2.753	4.705	0.004*
	ภายในกลุ่ม	54.405	93	0.585		
	รวม	62.663	96			
ด้านวัฒนธรรมภาคใต้ตอนบน	ระหว่างกลุ่ม	14.565	3	4.855	16.815	0.000*
	ภายในกลุ่ม	26.853	93	0.289		
	รวม	41.418	96			
ด้านสภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทาง อารมณ์และพฤติกรรม	ระหว่างกลุ่ม	9.550	3	3.183	8.189	0.000*
	ภายในกลุ่ม	36.154	93	0.389		
	รวม	45.705	96			
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	22.570	3	7.523	31.781	0.000*
	ภายในกลุ่ม	22.015	93	0.237		
	รวม	44.585	96			
ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	4.951	3	1.650	4.816	0.004*
	ภายในกลุ่ม	31.870	93	0.343		
	รวม	36.822	96			
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	6.732	3	2.244	6.196	0.001*
	ภายในกลุ่ม	33.685	93	0.362		
	รวม	40.417	96			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	9.596	3	3.199	15.366	0.000*
	ภายในกลุ่ม	19.359	93	0.208		
	รวม	28.955	96			

* p-value 0.05

ตารางที่ 1 พบว่าเยาวชนกระทำผิดที่มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวต่างกัน มีการกระทำผิดโดยภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวเยาวชน พบว่าเยาวชนที่มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง ทะเลาะกันเป็นประจำ และต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกัน มีการกระทำผิดในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว รักใคร่เข้าใจกันดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ขณะที่เยาวชนกระทำผิดซึ่งมีที่อยู่อาศัยย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด มีการกระทำผิด โดยภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม (Multiple Comparison) เป็นรายคู่ (Post Hoc) ด้วยวิธีของเซฟเฟ้ (Scheffe's Method) ผลการวิเคราะห์พบว่าเยาวชนที่อยู่อาศัยย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติดมาก (ทุกรัฐออกชอกชอยในชุมชน) มีการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน มากกว่ากลุ่มอยู่อาศัยย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน โดยภาพรวมและรายด้าน จำแนกตามชุมชนที่อยู่อาศัยย่านที่มีการเสพ หรือจำหน่ายยาเสพติด โดยภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ 1) ด้านลักษณะเชิงบุคลิกภาพคนใต้ตอนบน (Sig. = 0.001) 2) ด้านวัฒนธรรมภาคใต้ตอนบน (Sig. = 0.000) 3) ด้านสภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์และพฤติกรรม (Sig. = 0.003) 4) ด้านครอบครัว (Sig. = 0.051) 5) ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (Sig. = 0.014)

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน โดยภาพรวมและรายด้าน จำแนกตามฐานการกระทำผิด

ปัจจัยที่มีอิทธิพล จำแนกตามฐานการกระทำผิด	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-value
ด้านลักษณะเชิงบุคลิกภาพคนใต้ ตอนบน	ระหว่างกลุ่ม	7.373	4	1.843	3.067	0.020*
	ภายในกลุ่ม	55.290	92	0.601		
	รวม	62.663	96			
ด้านสภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทาง อารมณ์และพฤติกรรม	ระหว่างกลุ่ม	5.394	4	1.349	3.078	0.020*
	ภายในกลุ่ม	40.311	92	0.438		
	รวม	45.705	96			
ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	4.340	4	1.085	3.073	0.020*
	ภายในกลุ่ม	32.481	92	0.353		
	รวม	36.822	96			

* *p-value* 0.05

ตารางที่ 2 พบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีฐานการกระทำผิดต่างกัน โดยรวมไม่แตกต่างกัน มีเพียงด้านลักษณะเชิงบุคลิกภาพคนใต้ตอนบน ด้านสภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์และพฤติกรรม ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.3) ผลการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ดังกล่าวสรุปได้ว่าสถานการณ์การกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนในปัจจุบัน มีแนวโน้มของการกระทำผิดลดลง เมื่อพิจารณาจากฐานความผิดของเยาวชนกระทำผิดพบว่า ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษยังคงเป็นฐานความผิดที่พบมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และความผิดเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนในครอบครอง ตามลำดับ เหตุที่การกระทำผิดลดลงเป็นผลมาจากการบังคับใช้

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ซึ่งมุ่งเน้นการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนกระทำความผิดมากกว่า การลงโทษทางกฎหมาย นอกจากนี้ การปลดล็อกยาเสพติดประเภท 5 เช่น กัญชาและกระท่อม ให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยไม่จัดเป็นยาเสพติด ส่งผลให้ประชาชนสามารถปลูกและจำหน่ายได้ มีส่วนทำให้อัตราการกระทำความผิดของเยาวชนในพื้นที่ลดลงเช่นกัน

สำหรับปัจจัยที่ส่งผลให้เยาวชนกระทำความผิดพบว่า อายุ พฤติกรรม ระดับสติปัญญา ปัญหาสุขภาพจิต สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และอัตลักษณ์ของคนได้ ส่งผลต่อการกระทำความผิดของเยาวชนอย่างมีนัยยะสำคัญ จากสถานการณ์การกระทำผิดสะท้อนให้เห็นว่า ปัจจุบันเยาวชนในพื้นที่เขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนมักมีการกระทำความผิดตั้งแต่อายุน้อย โดยพบว่ามีอายุเฉลี่ยน้อยลงในการกระทำความผิด และมักเริ่มจากการกระทำผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดก่อนขยายผลไปสู่การกระทำผิดในลักษณะอื่น ๆ เช่น ชีวิตและร่างกาย ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และการมีอาวุธปืนในครอบครอง นอกจากนี้ การมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ระดับสติปัญญาและปัญหาสุขภาพจิต ส่งผลต่อการควบคุมอารมณ์ ความรู้สึก ขาดการยั้งคิด ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ และที่สำคัญ อัตลักษณ์ของคนได้ที่นิยมพวกพ้อง มีนิสัยรักเพื่อนฝูง เป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้เกิดการกระทำความผิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และมักเป็นการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น

7. อภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย

7.1) ปัจจัยที่มีอิทธิต่อการกระทำความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน

ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เยาวชนผู้กระทำความผิดในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง มีถิ่นที่อยู่อาศัยในจังหวัดชุมพร นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี ระนอง ตามลำดับ อายุเฉลี่ยมากที่สุดอันดับหนึ่งของเยาวชนขณะกระทำความผิด คือ อายุ 17 ปีบริบูรณ์ ในขณะที่กระทำความผิดมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1 - ม.3) ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการประกอบอาชีพ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 4,000 บาท และ 8,001 – 10,000 บาท ตามลำดับ ขณะกระทำความผิดอาศัยอยู่กับมารดาเป็นหลัก

ด้านภูมิหลังครอบครัวของเยาวชนกระทำผิดในเขตภาคใต้ตอนบน ส่วนใหญ่มีพี่น้องร่วมบิดา-มารดาเดียวกัน 1 – 2 คน และระดับการศึกษาของบิดา/ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา มากกว่าการศึกษาในระดับอื่น ขณะที่ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา คือ มัธยมศึกษา ด้านอาชีพของบิดา – มารดาของเยาวชนกระทำผิด ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง โดยสถานภาพของบิดา มารดา คือ การแยกกันอยู่ มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวอยู่ที่ 5,000 - 10,000 บาท ส่งผลให้รายได้ประจำที่ได้รับส่งผลกระทบต่อฐานะของครอบครัวเยาวชนผู้กระทำผิด คือ อยู่ในระดับปานกลาง มีเงินเก็บ ส่วนจำนวนเงินที่บิดา มารดา/ผู้ปกครองมอบให้แก่เยาวชนผู้กระทำผิด คือ แค่น้ำมันพอใช้ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวพบว่า รักใคร่เข้าใจกันดี แต่เยาวชนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์ในลักษณะสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา และส่วนใหญ่บิดา เป็นคนเจ้าระเบียบ เข้มงวดกว่ามารดา สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรเดช สุขเดโช (2560) เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 15 -19 ปี ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่ สถานภาพสมรสของพ่อแม่ คือ หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ส่วนใหญ่มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. ส่วนใหญ่พ่อแม่ ทำธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิกานดา จันทรเรือง (2560) ได้ศึกษาความต้องการของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีต่อการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำและประสานการประชุม เพื่อแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็ก เยาวชน และครอบครัว พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 16-18 ปี จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น (ม. 3) สถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน รายได้ของครอบครัวน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท ลักษณะครอบครัวอยู่ร่วมกันทั้งพ่อและแม่ และมีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ครอบครัวมีการพูดคุยกันน้อยและไม่ค่อยมีคำชมเชย มักดูว่าเป็นส่วนใหญ่ ต้องการให้ครอบครัวพูดคุยกันและรับฟังเมื่อมีปัญหา และแสดงออกถึงความรัก ไม่ต้องการสิ่งของการเงิน ต้องการปรึกษาเพื่อนมากกว่าครอบครัว และอยากตัดสินใจด้วยตนเอง มีความต้องการสนับสนุนทางสังคมจากศูนย์ให้คำปรึกษาในทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านชุมชนที่อยู่อาศัย เยาวชนกระทำผิดมีพื้นที่อยู่อาศัยเป็นชุมชนชนบท โดยเพื่อนบ้านในละแวกชุมชนที่เยาวชนกระทำผิดอาศัย มีฐานะพอกินและเหลือเงินพอใช้จ่ายตามสมควร สภาพแวดล้อมชุมชนที่อยู่อาศัย ตั้งอยู่ในชุมชนย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด ในระดับปานกลาง คือ บางพื้นที่ในชุมชนมีการเสพหรือจำหน่าย

ยาเสพติด และเป็นแหล่งมั่วสุมของอบายมุข เช่น ร้านจำหน่ายสุรา สถานบันเทิง โต๊ะสนุกเกอร์ โต๊ะพนันบอล เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของกองวิจัยสำนักยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2561) ได้ศึกษาการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชนกรณีศึกษาการกระทำคามผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีที่พักอาศัยกับครอบครัว (พ่อ-แม่) ประเภทที่พักอาศัยเป็นชุมชน ชนบท

ด้านข้อมูลการกระทำคามผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน เป็นการกระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ขณะที่เยาวชนที่กระทำผิดซ้ำก็มีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษเช่นกัน และสาเหตุของการกระทำคามผิด คือ ความคึกคะนอง/อยากสนุกตามเพื่อน และมีการกระทำผิดเพียงลำพัง ไม่ได้มีการวางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน สำหรับความคิดเห็นของเยาวชนที่มีต่อโทษที่ได้รับ เห็นว่าโทษที่ได้รับทำให้รู้สึกผิดกลับตัวเป็นคนดีได้ และการฟื้นฟูจิตใจและด้านอื่น ๆ คือ ได้รับการแนะนำให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี ในส่วนของวิธีการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน คือ การได้รับการฝึกวิชาชีพเพื่อนำไปประกอบอาชีพสุจริตได้ และสิ่งที่เยาวชนกระทำคามผิดต้องการมากที่สุดหลังจากได้รับการฝึกอบรม คือ คนในครอบครัวให้อภัยและให้ความรักความเข้าใจ และมีจุดมุ่งหมายเดินทางกลับภูมิลำเนา เพื่อกลับไปอยู่กับครอบครัว เยาวชนมีความตั้งใจภายหลังจากการได้รับการฝึกอบรม คือ ความต้องการประกอบวิชาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรเดช สุขเดโช (2560) ได้ศึกษาสาเหตุการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชนความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี พบว่าเด็กและเยาวชนกระทำคามผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาคนดา จันทร์เรือง (2560) เด็กและเยาวชนที่กระทำคามผิดมีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

7.2) ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการกระทำคามผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน

ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการกระทำคามผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน โดยภาพรวมระดับปานกลาง ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลส่วนใหญ่ คือ ความประพฤติอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ สภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์อยู่ในระดับน้อยตามลำดับ จำแนกเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านสภาวะแห่งจิตใจ/อารมณ์ จำแนกตามลำดับความสำคัญมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ อันดับที่ 1 ได้แก่ กระทบจิตใจเพียงเพราะความคึกคะนองหรือสนุกสนานตาม ประสาวัยรุ่นเท่านั้น อยู่ในระดับมาก อันดับที่ 2 ได้แก่ กระทบจิตใจโดยไม่ทราบถึงผลกระทบด้านลบที่จะตามมา อยู่ในระดับปานกลาง และอันดับที่ 3 ได้แก่ ถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด ท่านมักรู้สึกหงุดหงิดจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้อยู่เสมอ อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ด้านความประพฤติ จำแนกตามลำดับความสำคัญมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ อันดับที่ 1 ได้แก่ การชอบดื่มสุราหรือเคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอยู่เสมอ อยู่ในระดับมาก อันดับที่ 2 ได้แก่ ชอบเล่นการพนันและ/หรือ เที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุขต่าง ๆ อยู่เสมอ อยู่ในระดับปานกลาง และอันดับที่ 3 ได้แก่ มักทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุรเดช สุขเดโช (2560) สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี มีสาเหตุการกระทำความผิดด้านการควบคุมตัวเองของผู้ตอบแบบสอบถาม ในระดับปานกลาง เป็นอันดับ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.35 รองลงมาคือ ด้านการรับรู้ภาวะคุกคามจากการกระทำผิดในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.95 ด้านความคาดหวังในผลของการกระทำในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.88 ด้านสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.86 และด้านสังคมในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.40 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรินทร์ ชำศิริพงษ์ (2561) ส่วนมากเกิดจากตัวเด็กและเยาวชนเองที่ขาดความยับยั้งชั่งใจ อยากรู้ อยากลอง อีกทั้งยังมีความตระหนักต่อโทษทั้งจากยาเสพติด และบทลงโทษในกระบวนการยุติธรรมน้อย รวมถึงการที่อาศัยในแหล่งเสื่อมโทรม ขาดการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัว ทำให้มีวุ่นอยู่กับเพื่อน ถูกชักชวนไปในทางที่ผิด ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ในทั้ง 4 ทฤษฎีที่ได้ศึกษานั้นคือ ปัจจัยด้านในระดับบุคคลคือการควบคุมตนเอง (Self-Control) ปัจจัยทางด้านสังคม คือ การควบคุมทางสังคม (Social Control) ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) การคบหาสมาคมที่แตกต่างและปัจจัยด้านโอกาสในการกระทำผิด และสอดคล้องกับงานวิจัยของกองวิจัยสำนักยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2561) มีสาเหตุการกระทำความผิดจากการอยากรู้/อยากรทดลอง

7.3) ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน

ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน โดยภาพรวมอยู่ที่ระดับน้อย เมื่อพิจารณาตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก คือ อันดับที่ 1 ได้แก่ ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม อยู่ที่ระดับน้อย อันดับที่ 2 ได้แก่ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ อยู่ที่ระดับน้อย และอันดับที่ 3 ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว อยู่ที่ระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ จำแนกเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านครอบครัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด หากพิจารณาตามลำดับความสำคัญพบว่า ส่วนใหญ่ คือ ปัจจัยความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งอยู่ในระดับน้อย รองลงมา คือ ปัจจัยการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง อยู่ในระดับน้อยที่สุด และปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในครอบครัว อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ จำแนกเป็นรายด้าน 3 ด้าน ได้แก่

1) ความสัมพันธ์ในครอบครัว พิจารณาตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก คือ อันดับที่ 1 ได้แก่ มักจะไม่เชื่อฟังหรือให้ความร่วมมือกับพ่อแม่เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ อยู่เสมอ อยู่ในระดับปานกลาง อันดับที่ 2 ได้แก่ พ่อแม่หรือคนในครอบครัวของท่านมักทะเลาะกันอยู่เสมอ อยู่ในระดับน้อย อันดับที่ 3 ได้แก่ ครอบครัวท่านแตกแยกต่างคนต่างอยู่ไม่มีใครสนใจใคร อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

2) การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง โดยส่วนใหญ่พ่อแม่ไม่ค่อยเข้มงวด กวดขันความประพฤติของท่านเท่าที่ควร อยู่ในระดับน้อย รองลงมา คือ พ่อแม่มักไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่หรือคอยอบรมสั่งสอนท่านเป็นประจำ อยู่ในระดับน้อย และเมื่อท่านทำผิดพ่อแม่มักตามใจหรือปกป้องมากเกินไป อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

3) ด้านสภาพแวดล้อมภายในครอบครัว โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ ครอบครัวมีรายได้ไม่พอใช้ อยู่ในระดับน้อย รองลงมา คือ มีสมาชิกในครอบครัวไม่มีงานทำเป็นกิจจะลักษณะ อยู่ในระดับน้อย และมีสมาชิกในครอบครัวดื่มสุราและเมิ่นเมาเป็นประจำ อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ สอดคล้องกับการศึกษาของศิริพ โกวิท, พรทิพย์ วงศ์ผดุง และศราวุธ ไสยะเกษตริน (2563) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ได้แก่ สภาพครอบครัว สภาพจิตใจ การได้รับโอกาสจากสังคม และกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูของหน่วยงาน สภาพครอบครัวไม่อบอุ่น การเป็นพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยว สภาพครอบครัวที่เด็กต้องอยู่ในความดูแลของปู่ย่าตายาย เพราะพ่อแม่หย่าร้าง หรือ

ต้องไปทำงานต่างจังหวัดส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน และสอดคล้องกับงานวิจัยของตฤณห์ โพธิ์รักษา (2565) ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนนำไปสู่การกระทำผิด ประกอบด้วย 4 ปัจจัย ได้แก่ ครอบครัว สถาบันการศึกษา เด็กและเยาวชน และสื่อ การป้องกันความก้าวร้าวและความรุนแรงเด็กและเยาวชน คือ การส่งเสริมความผูกพันทางสังคม สถาบันครอบครัว ควรให้ความรักและความอบอุ่นแก่เด็กและเยาวชน มีการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังค่านิยม มีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเกิดการกระทำผิดและการลงโทษด้วยเหตุผลและกล่าวชื่นชมเมื่อทำความดี ความผูกพันทางสังคมจะช่วยลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจากอิทธิพลของสื่อ

ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยภาพรวมอยู่ที่ระดับน้อย เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อยตามลำดับ ส่วนใหญ่ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพล คือ วัฒนธรรม/ค่านิยมภาคใต้ อยู่ที่ระดับปานกลาง รองลงมา คือ เพื่อน อยู่ที่ระดับปานกลาง และสังคมและชุมชน อยู่ที่ระดับน้อย ตามลำดับ จำแนกเป็นรายด้านดังนี้

1) เพื่อน พิจารณาตามลำดับความสำคัญ โดยส่วนใหญ่เพื่อนที่ทำงานคบ อยู่ส่วนใหญ่เคยกระทำผิดมาก่อน อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ คิดว่าเพื่อนเป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง และมักจะกระทำผิดตามเพื่อน/เพื่อนชักจูงให้กระทำผิดอยู่บ่อยครั้ง เคยกระทำผิดเพื่อให้เพื่อนยอมรับ เคยต้องการอวดเพื่อน ๆ ว่า เป็นคนกล้าหาญ อยู่ในระดับปานกลาง ในสัดส่วนเท่ากัน ตามลำดับ

2) สังคมและชุมชน ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเยาวชน คือ เคยเห็นคนรอบข้างในสังคมกระทำผิดแล้วไม่ได้รับการลงโทษอยู่เสมอ อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ คนในชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ ส่วนใหญ่มักเห็นว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องปกติ อยู่ในระดับน้อย และสังคมและชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่นั้น เป็นแหล่งการพนันหรือค้ายาเสพติด ซึ่งมีส่วนชักจูงให้ท่านต้องกระทำผิดไปด้วย อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

3) วัฒนธรรม/ค่านิยมภาคใต้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเยาวชนพิจารณาลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก คือ อันดับที่ 1 ได้แก่ มักเป็นคนที่ถูกพวกพ้องและพร้อมปกป้องเพื่อน อยู่ในระดับมาก อันดับที่ 2 ได้แก่ มักเป็นคนมุทะลุ ดุดัน ไม่ยอมคน ไม่ชอบให้ใครเอาเปรียบ อยู่ในระดับปานกลาง และอันดับที่ 3 ได้แก่ เป็นคนรักแรงเกลียดแรง อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

4) โรงเรียน โดยส่วนใหญ่คิดว่า ครูในโรงเรียนไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาที่ดีได้ อยู่ในระดับน้อย รองลงมา คือ ไม่ได้รับความยุติธรรมจากครูในโรงเรียนอยู่เสมอ

อยู่ในระดับน้อย และโรงเรียนของท่านมักไม่เข้มงวดกวดขันนักเรียนเท่าที่ควรอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

5) สื่อมวลชน คือ ได้รับแบบอย่างหรือตัวอย่างการกระทำผิดผ่านทางสื่อต่าง ๆ (หนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เกมออนไลน์) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอยู่ในระดับน้อย รองลงมา คือ เคยรู้สึกคล้ายตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง อยู่ในระดับน้อย และอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ (หนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เกมออนไลน์) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของท่าน อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริวรรณ กมลสุขสถิต (2563) ซึ่งพบตัวแปรทำนายที่มีนัยยะสำคัญต่อการกระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด หากเด็กและเยาวชนมีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิดเพิ่มขึ้นจะมีโอกาสเสี่ยงที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำเพิ่มขึ้น 4 เท่า เมื่อเทียบกับเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้คบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ตฤณห์ ไพธิรักษา (2565) และสอดคล้องกับงานวิจัยของศรุต สงวนสุข (2561) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยับยั้งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน คือ ครอบครัว สถานศึกษา ชุมชนท้องถิ่นที่อยู่อาศัย และนโยบายหน่วยงานภาครัฐ การทำให้เด็กและเยาวชนยับยั้งพฤติกรรมกระทำผิดได้ด้วยตนเองต้องเกิดจากระบวนการเรียนรู้อย่างถูกต้อง ทั้งในเรื่องของการดูแลและเข้าใจอารมณ์ตนเองและควบคุมตนเองได้จะต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิดจิตสำนึกและต้องได้รับความร่วมมือกันทุกฝ่าย และนโยบายภาครัฐที่จะต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องตลอดจนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชน จึงจะสามารถชี้นำอบรมปณิธานให้แก่เด็กและเยาวชนยุค 4.0 ได้

7.4) สภาพปัญหาของการกระทำผิดความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน

จากข้อมูลสถิติการกระทำผิดของเยาวชนในคดีอาญาของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในปี พ.ศ. 2565 ในจำนวนคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ จำนวนทั้งหมด 12,192 คดี เมื่อพิจารณาจำแนกตามฐานความผิดพบว่า คดีส่วนใหญ่เป็นคดีที่มีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษมากที่สุด คือ จำนวน 4,885 คดี (ร้อยละ 40.07) ของคดีอาญาทั้งหมด (กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก

และเยาวชน, 2565) สืบเนื่องมาจากสถานการณ์ด้านยาเสพติดในประเทศไทยนั้น ยังคงมีอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเยาวชนนั้นถือได้ว่าเป็นกลุ่มเปราะบางและเป็นกลุ่มสำคัญที่ถูกชักจูงได้ง่าย โดยเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม การใกล้ชิดสนิทสนม รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความกดดันทางสังคม และความสัมพันธ์หรือบทบาทของครอบครัว จึงกลายเป็นกระบวนการที่สำคัญให้เกิดการนำพาจนไปถึงการเรียนรู้พฤติกรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือการกระทำความผิดได้ในที่สุด

โดยลักษณะสำคัญของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ที่มีความเฉพาะในรูปแบบของความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะของภูมิภาค ในเรื่องพฤติกรรมที่มีค่านิยมกล้าได้กล้าเสีย รักพวกพ้อง มีนิสัยรักเพื่อนฝูง ใจถึง รักแรงเกลียดแรงแกร การพูดจริงทำจริงคำไหนคำนั้น เป็นต้น จึงทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่มีความแน่นแฟ้นในพวกพ้องเป็นอย่างมาก ดังนั้นความสนิทสนมใกล้ชิดในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในเยาวชนนั้นมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดชัดเจน เมื่อได้มีการคบค้าสมาคมแล้วก็จะทำให้เกิดความไว้นือเชื่อใจ และความผูกพันในความเป็นพี่น้องเพื่อนกันมาก และมีความเห็นพ้องต้องกันมักเป็นการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น เมื่อถูกชักจูงไปในทางที่ผิดจนนำไปสู่การกระทำความผิดก็จะทำให้ไม่สามารถถอนตัวได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) ที่เกิดจากพฤติกรรมการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิดในด้านของความเข้มข้น (Intensity) ด้วยความรักและความเคารพที่บุคคลมีต่อผู้ที่ถ่ายทอดหรือเป็นตัวอย่างของพฤติกรรมอาชญากรรม ส่งผลให้มีความเห็นชอบและมองเห็นโอกาสในพฤติกรรมอาชญากรรมร่วมกัน และสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ซึ่งได้อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมของเยาวชนนั้นสามารถส่งต่อหรือถ่ายทอดได้โดยกระบวนการเรียนรู้ทางพฤติกรรม นิสัย หรือประสบการณ์จากบุคคลที่เข้าไปมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด หรือสภาพสังคมสิ่งแวดล้อม จึงทำให้เกิดโอกาสที่จะนำไปสู่การกระทำความผิดได้ง่าย โดยพฤติกรรมการกระทำความผิดนั้นสามารถปรับเปลี่ยนไปตามสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในปัจจุบันการกระทำความผิดของเยาวชนนั้นมีความรุนแรงกว่าแต่ก่อนมาก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory) โดยเกิดพฤติกรรมการเลียนแบบจากการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำความผิดและซึมซับพฤติกรรมจากคนใกล้ชิด คือ เพื่อนที่กระทำความผิดหรือการเลียนแบบจากผู้ที่มีสถานะเหนือกว่าตน เช่น ญาติ พี่น้อง รุ่นพี่ เป็นต้น และการเลียนแบบพฤติกรรมใหม่ตามกฎของการแทรกแทน (Law of insertion) จากการ

เห็นผู้อื่นกระทำความผิดเป็นเรื่องปกติ รวมไปถึงพฤติกรรมเลียนแบบการกระทำความผิดจากข่าว สื่อสังคมทางอินเทอร์เน็ตที่มีความแพร่หลาย สามารถเข้าถึงได้ง่าย และยังสร้างอิทธิพลที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรรมที่รุนแรง โดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ผ่านการเสพสื่อเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชุดิมาภรณ์ คำชาย (2562) สังคมออนไลน์มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร

7.5) แนวทางการป้องกันการกระทำความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน

แนวทางการป้องกันการกระทำความผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบนนั้นสามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1) แนวทางการป้องกันเชิงสังคม ได้แก่ 1.1) การมีส่วนร่วมของชุมชน เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามา มีบทบาทและส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหามากขึ้น เพื่อให้สมาชิกในชุมชนร่วมกันสร้างภูมิคุ้มกันก่อนการกระทำผิดของเยาวชน 1.2) การเสริมสร้างองค์ความรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับผลกระทบของการกระทำเป็นแนวทางการป้องกันเชิงสังคมที่ดี มีการทำกิจกรรมร่วมกันนำไปสู่พฤติกรรมที่ดี ชุมชนให้มีบทบาทในการติดตาม เฝ้าระวังป้องกันเด็กและเยาวชนมากขึ้น และการจัดสภาพแวดล้อมภายในชุมชนให้น่าอยู่อาศัย มีความปลอดภัย 1.3) จัดกิจกรรมและโครงการเชิงสร้างสรรค์ให้เกิดการมีส่วนร่วมและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เพื่อลดการมั่วสุมอบายมุข ในกรณีของเด็กและเยาวชนประสบปัญหาด้านการเรียน ควรมีการสนับสนุนด้านการศึกษา ภาคบังคับ และควรมีการส่งเสริมให้ประกอบอาชีพเพื่อมีรายได้ในการดำรงชีวิต 1.4) การปลูกฝังค่านิยมและทัศนคติที่ดีงาม ครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมในการหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเยาวชนกระทำผิด และ 1.5) การกำกับ ดูแลและติดตาม ครอบครัว โรงเรียนและชุมชน มีส่วนร่วมในการกำกับดูแลและติดตามสอดส่องพฤติกรรมเยาวชนกลุ่มเสี่ยงที่จะกระทำความผิด สอดคล้องกับงานวิจัยของ กิ่งกาญจน์ เพชรานันท์, อารณีย์ วิวัฒน์ภรณ์ และยุวดี เทอดอุดมธรรม (2566) กระทรวงยุติธรรม ควรเป็นหน่วยงานหลักและบูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เพื่อช่วยกันสร้างความตระหนักและควมมีจิตสำนึกที่ดีในหมู่ประชาชนในเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติด โดยให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไข

ปัญหาสาเหตุติดในชุมชนต่าง ๆ รวมทั้งการมีระบบการติดตามผลเด็กและเยาวชนที่ได้รับบริการปล่อยตัวออกจากสถานพินิจมาแล้วเพื่อเฝ้าระวังเด็กและเยาวชนไม่ให้กลับไปกระทำความผิดซ้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของสันหฤทฤษฎ์ บุญช่วย และจตุพร ธีราภรณ์ (2561) โครงการจิตอาสา “เราทำความ ดี ด้วยหัวใจ” คือการส่งเสริมการมีส่วนร่วมที่นำไปสู่การผสมผสานความร่วมมือในด้านการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซึ่งเห็นผลได้อย่างมีประสิทธิภาพตามทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพราะเป็นการโน้มน้าวและหันเหให้เด็กและเยาวชนออกจากการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่นำไปสู่การกระทำความผิดได้ และสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social Control Theory) การสร้างแนวทางการป้องกันเชิงสังคมจะเป็นเกราะป้องกันที่สำคัญให้เยาวชนเกิดความผูกพัน การมีส่วนร่วมกับชุมชน การได้รับการดูแลเอาใจใส่ ปลูกฝังค่านิยมที่ดีงามจากสังคมที่มีความใกล้ชิดกับเยาวชนเพื่อไม่ให้เยาวชนหันเหไปกระทำความผิด

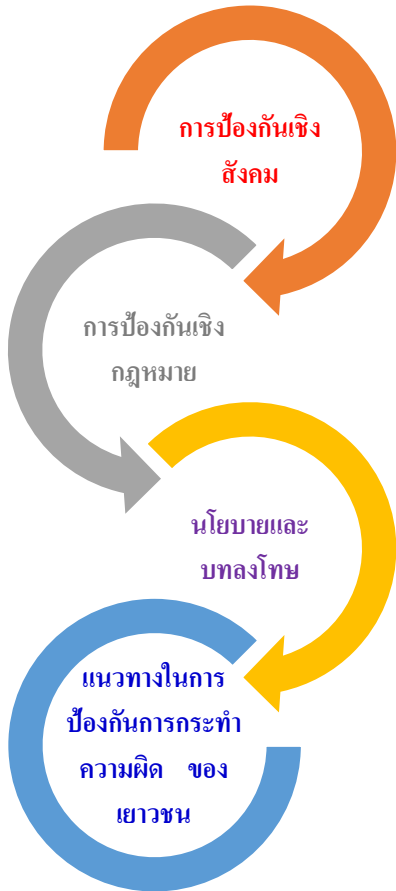
2) แนวทางการป้องกันเชิงกฎหมาย

ปัจจุบันกฎหมายเปิดโอกาสและเอื้อประโยชน์ให้เยาวชนที่กระทำผิดได้มีโอกาสปรับตัวมากขึ้น เช่น การเข้าสู่กระบวนการบำบัดฟื้นฟูตามกฎหมาย มากกว่าการมุ่งเน้นบทลงโทษ อย่างไรก็ตาม กระบวนการบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนกระทำความผิดนั้นยังปฏิบัติได้ไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร เพื่อให้เยาวชนที่กระทำผิดได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายจึงต้องมีการบังคับใช้และนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง โดยมีหน่วยงานองค์กรที่เกี่ยวข้องกำกับ ติดตามดูแลอย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ควรเผยแพร่ข้อมูลและให้ความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน การป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ผ่านมาขาดการร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ทำให้ขาดการติดต่อประสานงานเพื่อให้การช่วยเหลือ ดังนั้น จึงควรทำงานเชิงบูรณาการ ร่วมมือกัน เพื่อจัดทำแนวทางการป้องกันการกระทำผิดในเชิงกฎหมาย ผ่านการปฏิบัติและถอดบทเรียนร่วมกัน รณรงค์ให้ความรู้ในพื้นที่ชุมชนและโรงเรียนมากขึ้น เพื่อสร้างองค์ความรู้ในด้านกฎหมายและอัตราโทษของการกระทำความผิด แม้ว่าแนวทางการป้องกันเชิงกฎหมายในปัจจุบันจะมีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันที่คำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพของเด็กมากขึ้น แต่ยังขาดการนำไปปฏิบัติอย่างเคร่งครัดจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรินทร์ ชำศิริพงษ์ (2561) การทำงานร่วมกันอย่างบูรณาการในแต่ละองค์กร หน่วยงานและสถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมพินิจ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ศาลเยาวชน

และครอบครัวศูนย์ใกล้เคียง โดยการแก้ไขและป้องกันนั้นเริ่มจากการพัฒนาทางด้านตัวบุคคล สร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวของเด็กและเยาวชน ในด้านของชุมชนสังคม ต้องขจัดยาเสพติดออกจากชุมชนและสังคม สร้างชุมชนและสังคมให้มีระเบียบ และควรเพิ่มประสิทธิภาพในการติดตาม ดูแลหลังจากที่เยาวชนได้ออกจากกระบวนการยุติธรรมไปแล้วเพื่อมิให้เยาวชนนั้นกระทำผิดซ้ำ แต่จากข้อจำกัดหลาย ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านงบประมาณ สถานที่และบุคลากรที่จะให้การบำบัดฟื้นฟู ติดตามผลหลังจากเยาวชนออกจากกระบวนการยุติธรรมไปแล้วไม่เพียงพอต่อคดีที่เกิดขึ้น ทำให้ยากต่อการเพิ่มประสิทธิภาพ

3) นโยบายหรือกฎหมายในการป้องกันเยาวชนไม่ให้กระทำความผิด

3.1) ด้านกฎหมายและนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำความผิดในปัจจุบันมีความเหมาะสม แต่ยังขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดจากผู้ปฏิบัติ เพราะมีผู้บังคับใช้กฎหมายหลายรายนำกฎหมายไปใช้ประโยชน์ในทางมิชอบและเลือกปฏิบัติ นอกจากนี้การแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนกระทำความผิดนั้น ควรเป็นวาระแห่งชาติที่หลายฝ่ายให้ความสำคัญและร่วมกันขับเคลื่อนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาอย่างเร่งด่วน และ 3.2) ด้านบทลงโทษควรเพิ่มบทลงโทษให้มีความรุนแรง เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน เนื่องจากบางรายไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษของกฎหมายมีการกระทำผิดซ้ำในคดีที่มีความรุนแรงมากขึ้น นอกจากนี้ควรมีการแยกฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดระหว่างผู้เสพและผู้จำหน่าย เพื่อให้มีบทลงโทษตามกฎหมายที่เหมาะสม แก้ไขกฎหมายเพื่อให้กระท่อมและกัญชาเป็นสิ่งผิดกฎหมาย อันจะลดอัตราการกระทำผิดของเยาวชน อีกทั้งควรสร้างความรู้ ความเข้าใจ เรื่องข้อกฎหมายและแนวปฏิบัติแก่หน่วยงานรับผิดชอบ เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย นำกฎหมายไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็กและเยาวชน เพื่อไม่ให้นำไปใช้เป็นช่องว่างในการแสวงหาผลประโยชน์ทางกฎหมายแก่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิษณุ บาคาล (2559) ควรให้หน่วยงานที่มีอำนาจในการใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กกำหนดแนวทางร่วมกันกับบิดามารดาในการดูแลเด็กและเยาวชนให้ถูกวิธี และศาลไม่ควรใช้เวลาในดุลพินิจในสถานพินิจนานเกินไป เพื่อป้องกันการถ่ายทอดลักษณะเชิงบุคลิกภาพที่ไม่ดีต่อกันระหว่างเด็กด้วยกัน รวมถึงให้หน่วยงานที่มีอำนาจในการใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก พิจารณาแก้ไขหรือเพิ่มบทลงโทษที่เด็กกระทำผิด ซึ่งสูงสุดแค่ 6 เดือนซึ่งน้อยเกินไป เพื่อให้เด็กเกิดความเกรงกลัวที่จะกระทำความผิดซ้ำ หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงบทลงโทษที่หนักขึ้น

1. การเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามาจับตาทบทวนและการมีส่วนร่วม
2. การเสริมสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบของการกระทำผิด
3. จัดกิจกรรมและโครงการเชิงสร้างสรรค์
4. การปลูกฝังค่านิยม และทัศนคติที่ดีงาม
5. ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน มีส่วนร่วมในการกำกับดูแลและติดตามสอดส่องพฤติกรรมเยาวชน

1. ควรบังคับใช้กฎหมายและนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง
2. หน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องกำกับ ติดตามดูแลอย่างเคร่งครัด
3. เผยแพร่ข้อมูลและให้ความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน
4. ควรทำงานเชิงบูรณาการและร่วมมือเพื่อจัดทำแนวทางป้องกันการกระทำผิดผ่านการปฏิบัติและถอดบทเรียนร่วมกัน
5. สร้างองค์ความรู้ในด้านกฎหมายและอัตราโทษของการกระทำผิด

1. ควรเป็นวาระแห่งชาติที่หลายฝ่ายให้ความสำคัญและร่วมกันขับเคลื่อนในการป้องกันและแก้ไขปัญหา
2. ควรแยกฐานความคิดเกี่ยวกับสาเหตุผิดระหว่างผู้เสพ และผู้จำหน่าย
3. สร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องข้อกฎหมาย ผู้บังคับใช้กฎหมายนำกฎหมายบังคับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อไม่ให้เป็นช่องว่างในการแสวงหาผลประโยชน์

รูปที่ 1 โมเดลรูปแบบแนวทางการป้องกันการกระทำผิดของเยาวชนในเขต

จังหวัดภาคใต้ตอนบน

ที่มา: ผู้วิจัย, 2566

8. ข้อเสนอแนะ

8.1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) เสนอให้หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน เช่น กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ควรมีกระบวนการทำงานเชิงบูรณาการและร่วมมือกัน เพื่อจัดทำแนวทางการป้องกันการกระทำผิดในเชิงกฎหมาย ผ่านการปฏิบัติและถอดบทเรียนร่วมกันบนกรณีให้ความรู้ในพื้นที่ชุมชนและโรงเรียนมากยิ่งขึ้น

2) เสนอให้กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สร้างเครือข่ายเพิ่มขึ้นทั้งเครือข่ายจากภาครัฐ ภาคเอกชนหรือชุมชน เพื่อทำงานร่วมกันในการป้องกันเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม รวมถึงการทำงานร่วมกันเพื่อให้เด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและสามารถกลับไปใช้ชีวิตร่วมกับสังคมได้อย่างปกติสุข เพิ่มช่องทางช่วยเหลือและให้โอกาสในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพตามความต้องการและความถนัดของเยาวชน

3) เสนอให้กระทรวงศึกษาธิการ เพิ่มมาตรการในการป้องกันเด็กและเยาวชนออกจากโรงเรียนกลางคืนให้ร่วมกันดูแลนักเรียนในสังกัดและให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ เพิ่มบุคลากรในการทำงานเชิงป้องกัน มีการวางแผนประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือสถานประกอบการให้เด็กได้ เข้าเรียนทั้งในและนอกระบบ เช่น การศึกษานอกโรงเรียน โรงเรียนสารพัดช่าง การศึกษาเฉพาะทางการศึกษาตามอัธยาศัย เป็นต้น

4) เสนอให้มีการเพิ่มบทลงโทษให้มีความรุนแรง เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน เนื่องจากบางรายไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษของกฎหมาย ซึ่งจะเป็นการช่วยลดอัตราการกระทำผิดของเยาวชนในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนบน

5) เสนอให้มีการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับเยาวชนอย่างเคร่งครัดและเด็ดขาด โดยการออกบทลงโทษทางกฎหมายสูงสุดกับผู้ที่บังคับใช้กฎหมายโดยมิชอบ และแสวงหาผลประโยชน์จากการใช้กฎหมายเกี่ยวกับเยาวชน

8.2) ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1) การป้องกันกระทำความผิดของเยาวชนนั้น จะต้องมีสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และชุมชนที่เข้มแข็งในการมีส่วนร่วมและส่งเสริมในการจัดกิจกรรม หรือโครงการที่เสริมสร้างการตระหนักรู้ถึงผลของการกระทำความผิด

การปลูกฝังค่านิยมที่ดี การทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์เพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ที่สำคัญ ต่อการใช้ชีวิตและการประกอบอาชีพ พร้อมทั้งเป็นที่ปรึกษาที่เปิดกว้างสามารถ รับคิดความคิดเห็นและปัญหาของเยาวชนได้เสมอ

2) การส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ โดยเปิดโอกาสให้ทุนการศึกษาแก่ เยาวชนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ เพื่อให้เยาวชนที่ยังขาดโอกาสได้รับการศึกษา/ทักษะ การประกอบอาชีพอย่างเท่าเทียมกัน และการส่งเสริมให้เยาวชนได้แสดงศักยภาพ ความรู้ และความสามารถของตนเองอย่างอิสระ เพื่อให้เยาวชนห่างไกลจากอบายมุข และยาเสพติด

3) การสร้างชุมชนที่ปลอดภัยห่างไกลจากแหล่งมั่วสุมอบายมุขและ สิ่งเสพติดทุกประเภทโดยหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ ปกครอง เป็นต้น จะต้องมีการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมออย่างเข้มงวด เพื่อป้องกันมิให้ เยาวชนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสถานที่เที่ยวโคจรเหล่านี้ และควรจะต้องมีการดำเนินคดีกับ ผู้กระทำความผิดเหล่านี้อย่างเคร่งครัดเพื่อให้เป็นแบบอย่างแก่เยาวชนในพื้นที่ชุมชน

4) การเสริมสร้างและปลูกฝังการเลี้ยงดูบุตรหลานของผู้ปกครองในรูปแบบ แนวทางใหม่ โดยไม่ควรเลี้ยงดูบุตรหลานจากการปล่อยให้เสพสื่อทางออนไลน์มาก จนเกินไป และควรให้ความเอาใจใส่โดยการสอบถามเรื่องราวหรือปัญหาในการใช้ชีวิต ประจำวันของเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ

5) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชน เพิ่มประสิทธิภาพในการวิเคราะห์สภาพปัญหา สาเหตุหรือปัจจัยในการ กระทำความผิดมุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนได้รับการบำบัด แก้ไข พื้นฟูและพัฒนาพฤติกรรมเสีย ที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาของเยาวชนแต่ละราย เสริมสร้างองค์ความรู้และทักษะใน การปฏิบัติงานให้กับเจ้าหน้าที่ส่วนต่างๆ เพื่อทุกคนจะได้มีส่วนร่วมกันในการบำบัด แก้ไข พื้นฟูเด็กและเยาวชน ตามสภาพปัญหาของเยาวชนแต่ละรายอย่างแท้จริง มุ่งเน้นให้เยาวชนตระหนักและเห็นความสำคัญของการศึกษาและการประกอบอาชีพ ที่สุจริต เสริมสร้างทักษะการฝึกวิชาชีพที่เป็นความต้องการของตลาด เป็นโอกาสให้ เครือข่ายสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาศักยภาพของเยาวชน ให้เด็กและเยาวชน ได้แสดงศักยภาพของตนเองให้สังคมได้รับรู้ เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจทั้งกับตัวเยาวชน และชุมชนที่เยาวชนกลับไปใช้ชีวิตภายหลังการปล่อยตัว

6) โรงเรียนควรมีการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนเป็นรายบุคคล เช่น เข้าค่าย ชุมนุม ชมรม กิจกรรมดนตรี กีฬา ศิลปะ กิจกรรม ลูกเสือ-เนตรนารี ทักษะศึกษา จัดหาสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยให้และเพียงพอ จัดระบบการวัดและประเมินผลด้วยวิธีการที่หลากหลายและมีจัดระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล สร้างความเข้าใจระหว่างนักเรียน และชุมชนให้มีความตระหนักและเน้นความสำคัญของการศึกษา เพิ่มบุคลากรด้านการแนะแนวหรือนักจิตวิทยา เพื่อคอยให้การช่วยเหลือและให้คำปรึกษาเยาวชนตามสภาพปัญหาของเยาวชนแต่ละราย เพื่อป้องกันการออกจากโรงเรียนกลางคันของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2564). รายงานสถิติคดีเด็กและเยาวชน ประจำปี 2559-2563. สืบค้นจาก <https://www.djop.go.th/navigations/>
- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2565). รายงานสถิติคดีเด็กและเยาวชน ประจำปี 2565. สืบค้นจาก <https://www.djop.go.th/navigations/>
- กองวิจัย สำนักยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2561). ศึกษาการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน กรณีศึกษาการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตำรวจ.
- กิงกาญจน์ เพชรานันท์, อารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ และยุวดี เทอดอุดมธรรม .(2566). การศึกษาการกระทำ ความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ กรณีศึกษา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารนวัตกรรมการศึกษา, 6(1), 135-164.
- จรรยา หนูทอง แสงอุทัย. (2556). วัฒนธรรมทางการเมืองของคนใต้. สืบค้นจาก <https://mgronline.com/south/detail/9560000090471>.
- ชุติมาภรณ์ คำชาย. (2562). อิทธิพลของสื่อสังคมออนไลน์ต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน ของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, 27(2), 29.
- ตฤณห์ โพธิ์รักษา. (2565). อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและ เยาวชน. วารสารรัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการ, 5(2), 97-116.
- พัชรินทร์ ชำศิริพงษ์. (2561). การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดียาเสพติด. มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.
- วิกานดา จันทร์เรือง. (2560). ความต้องการของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีต่อ การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำและ ประสานการประชุม เพื่อแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็ก เยาวชน และครอบครัว. (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- วิษณุ บาคาล .(2559). มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมเด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันกรกระทำ ความผิดซ้ำของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์, 11(1), 206-220.

- ศรุต สงวนสุข. (2561). ยุทธศาสตร์การป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำผิดใน กรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการอาชีวศึกษาและนิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ*, 4(2), 1-21.
- ศิพร โกวิท, พรทิพย์ วงศ์ผดุง และศรารุช โสมะเกษตริน. (2563). มาตรการทางกฎหมาย ที่เกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 8(5), 1947-1958.
- ศิริวรรณ กมลสุขสถิต. (2563). แนวทางในการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำ ของเด็กและเยาวชนในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยอาศัยปัจจัย ที่เป็นตัวทำนายทางด้านอาชีวศึกษา. *วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, 7(1), 1-19.
- สันหฤษณ์ บุญช่วย และจตุพร ธีราภรณ์. (2561). *การป้องกันการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชน: กรณีศึกษาโครงการจิตอาสา “เราทำความดี ด้วยหัวใจ” ชุมชนรอบวัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, นครปฐม.
- สุรเดช สุขเดโช. (2560). *สาเหตุการกระทำผิดความผิดของเด็กและเยาวชนความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.